

BOGDÁN LÁSZLÓ

Damjanich kardja

Farkas Árpádnak, a Damjanich köpenye című versére

A hóhér térdén kettétörve a földre hajította, de
 Damjanich kardja természetesen nem maradt az aradi vár porá-
 ban,
 felszikrázott a keleti égboltra örök, figyelmeztető félholdként.
 Deák Ferenc káprázó szemébe is belevillant, de a századforduló
 kitántorgó hajótöröttei is látták, mielőtt, számukra mindörökre,
 a haragvó tengerbe hullott volna...
 Igen, egészen olyan volt, akár egy mínuszjel.
 Egyenlővé tette a magyart a magyarral,
 a zsidóval, oláhval, tóttal, ráccal...
 Egy októberi vasárnapon megbillenve a kezét kereste,
 ki lesújthatna vele, de nem találta,
 és nem lelt rá a szalámitaktika, az államosítás,
 a szabad rablás, a politikai futurizmus,
 a padláslesöprések évadaiban sem.
 Aztán újra elközelgett egy október!
 Nagy sárga, kénsárga leveleket pörgetett a szél a bulvárokon.
 Megint több tenyérbe is belesimulhatott volna,
 de vagy a kezét vágták le csuklóból,
 vagy a szorítása enyhült markolatán.
 Vagy parolázni óhajtott volna a delikvens, vagy imádkozni,
 és mindehhez igazán nem volt szükség kardra...
 Hiszen legfeljebb a magyargulyásba apríthatták volna
 a kádár husikát és a krumplit. Igen, igen: a barakk-gulyásba,
 hogy legyenek már végre vidámabbak, a kurva életbe...
 Igen, igen. Kínjában kétfelé görbülve ült meg
 kard a keleti égen,
 és aki akarja, ott látja azóta is,
 kérdez, csak kérdez!...